

[Handelsministeren.]

ket, men peger paa Nationalbankens Stilling som Bank og i Forhold til Samfundet og andre Banker. Jeg tror, at jeg kan nøjes med herom at sige, at det jo ikke vil vare ret længe, inden Spørgsmaalet om Nationalbankens Stilling skal tages op af Rigsdagen, idet den nugældende Oktroj jo udløber 1938, og saa vidt jeg erindrer, skal der allerede inden dens Udløb optages Forhandlinger mellem Regeringen og Nationalbanken om, hvorledes Bankens Stilling i Fremtiden skal være.

§ 12 er paa en Maade en af Hovedparagrafferne. I denne opstilles de Regler, hvorefter en Bank maa engagere sig med et enkelt Foretagende eller en Koncern i Forhold til sin Egenkapital. Hovedbestemmelsen herom findes i Paragraffens første Stykke, hvori det i Modsætning til nu er fastslaet, at en Bank ikke maa engagere sig med et enkelt Foretagende med mere end 35, respektive 50 pCt. af sin Egenkapital. Bestemmelsen er i Hovedsagen den samme som i Forslaget af 1926, men den er lempet paa et enkelt Punkt, nemlig med Hensyn til Bestemmelsen om de 50 pCt. Efter 1926-Forslaget skulde der Enstemmighed til indenfor Direktionen og Bestyrelsen for at gaa saa langt som til 50 pCt. Nu kræves der til Sanktion to Trediedele af Bestyrelsesmedlemmerne, men Enstemmighed af Direktionen. Bestemmelserne under de opstillede Punkter 1—5 i § 12 er ogsaa lempet noget, altsaa de Bestemmelser, der indledes med følgende Bemærkning:

„Ved Beregning af de i denne Paragrafs 1ste Stykke nævnte Størstebeløb“ — altsaa henholdsvis 35 og 50 pCt. —

„for en Banks samlede Engagement med en enkelt Kunde kan der bortses fra“, og saa opstilles der i 5 Punkter, hvad der kan bortses fra. Det er navnlig Bestemmelserne under 4 og 5, der er noget ændret og, synes jeg, giver Paragraffen en noget mere praktisk Form og Indhold end tidligere. Jeg henviser for øvrigt her til Bilagene 9 og 10, der klart viser, synes jeg, at de opstillede Regler ikke blot er forsvarlige, men er nødvendige af Hensyn til de Erfaringer, som man gør i det praktiske Liv. Jeg maa i det hele taget stærkt anbefale § 12, saaledes som navnlig dens første Stykke er formuleret. Jeg synes, Samfundet maa være kommet til Erkendelse af, at det har været til stor Fortræd, at enkelte Banker har kunnet engagere sig voldsom stærkt med enkelte Foretagender og derved sætte hele Bankens Eksistens paa Spil og i mange Til-

fælde ogsaa har gjort det paa en saadan Maade, at Banken har maattet likvidere.

De øvrige Bestemmelser i § 12 svarer ret nøje til Bestemmelserne i § 12 i Lovforslaget af 1926, men i Forhold til Loven af 1919 er de opstillede Regler praktisk talt helt nye. Her er altsaa Tale om en betydelig Skærpelse af Tilsynet med Bankvirksomheder.

Jeg skal dog nævne, at Bestemmelsen i Paragraffens trediesidste Stykke, der lyder saaledes:

„En Bank maa ikke erhverve eller belaae egne Aktier, Andele eller Interimsbeviser til et større samlet Paalydende end 10 pCt. af den indbetalte Kapital.“ er taget omtrent uforandret fra den nugældende Banklov, idet man har ment at kunne se bort fra det foreslaaede om Belaaning og Erhvervelse af egne Aktier, som findes i Aktieselskabslovens § 39, hvorefter et Aktieselskab f. Eks., ikke maa modtage egne Aktier, naar der er Tale om at stille Sikkerhed.

§ 13 indeholder Bestemmelser om Regnskabsaflæggelse. Disse Bestemmelser er ikke meget anderledes end i Forslaget af 1926. Der er lempet noget ved Bestemmelserne om Udbyttegivning i Tilfælde, hvor fornøden Henlæggelse ikke har kunnet finde Sted, saaledes som Bankinspektøren har skønnet, men i Forhold til den gældende Banklov er der selvfølgelig en Skærpelse. Dels er der Forskrift om tvungen Oparbejdelse af en Reservefond, dels er der Bestemmelser om Udbyttets Begrænsning i Bankens tre første Regnskabsaar og om Afskrivning af Startomkostninger, en Afskrivning, der skal finde Sted i de første tre Aar.

§ 14 indeholder de samme Revisionsbestemmelser, som findes i den tilsvarende Paragraf i Forslaget af 1926, og disse Bestemmelser er væsentlig strengere end de tilsvarende Bestemmelser i den gældende Banklov. Men jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa.

§ 15 svarer ligeledes til Forslaget af 1926. Der er dog foretaget den Ændring, at Offentliggørelse af Kvartalsbalance for udenbys Filialer nu bortfalder.

Om Revisionsforholdene er der at sige, at der fordres nu flere Revisorer, som er revisionskyndige i dette Ords virkelige Betydning. Det er jo klart, at naar Aktieselskabsloven og Bankloven bliver vedtaget, maa der træffes Foranstaltninger til, at vi har det nødvendige Revisionspersonale til at foretage de Revisioner, som foreskrives baade i Aktieselskabsloven og i Bankloven,